

eam pertinentium, peculiari modo Rectori ejus commissa sit.

13. Unde adjungi potest alia probatio ex generalibus locutionibus; nam in cap. *Non est*, de Decimis, dicitur, decimas esse *ministris Ecclesiae* tribuendas; et in cap. *Ex parte*, 2, supponitur *canonicis* in sua ecclesia esse debitas; et in cap. *Tua*, 2, dicitur, *Deo debitam esse solutionem decimarum*, quia nimirum propter cultum suum principaliter imperantur, unde subditur, *esse clericis exhibendas, quibus eas ipse pro suo cultu concessit*. Et in c. 1, 16, q. 7. absolute dicitur: *Decimas in usum pietatis concessas esse, canonica auctoritas demonstrat*. Et hoc maxime probant antiqui canones, qui in divisione decimarum disposuerunt, ut quarta pars non solis parochis daretur, sed *presbyteris, diaconibus et clero divideretur*, ut dicitur in cap. *Ad hoc*, 16, q. 1, et aliis supra citatis. Quæ jura antiqua quoad hanc partem non sunt per posteriora decreta sublata, nec parochiarum divisio obstat, quominus illa in sua vi possint remanere.

14. *Objectiones proponuntur.* — *Quorumdam opinio.* — Sed objici potest, quia hinc sequitur decimas prædiales non ad solum clericum pertinere, sed etiam ad pauperes, quia etiam illis sua portio decimarum ex vi communis juris applicanda est; consequens est plane falsum, ut ex omnium sententia et ex dictis in capite præcedenti constat. Similiter sequitur, decimas aliqua ex parte non pertinere ad personas clericorum, sed etiam ad ipsam ecclesiam, seu fabricam ejus, in qua etiam pars aliqua decimarum expendi debet, juxta dispositionem juris. Consequens est falsum, quia materiale ipsum templum non est capax juris; sed clerici vel rectores ejus habent tale jus cum tali obligatione seu onere. Denique si ratio facta esset efficax, quotquot ministri Ecclesiae ex decimis ejus aluntur, computandi essent inter eos quibus decimæ debentur, etiam cantores laici, et famuli, quia omnibus datur aliqua pars decimarum, ex vi illius legis: *Non alligabis os bovi trituranti, et: Dignus est mercenarius mercede sua*. Propter hæc et similia, dicunt aliqui decimas solis parochis proprie deberi, et ad summum etiam Episcopis; cæteros autem ecclesiae ministros non habere jus decimarum, quia populus non tenetur eos alere, cum illius utilitatem non procurent; sed ecclesia, cui inserviunt, ad hoc tenetur, quæ obligatio cadit in eos, qui habent animarum, et consequenter etiam ecclesiarum

curam. Tenentur enim illi alere ex suis redditibus ministros et coadjutores sibi necessarios, ut suo muneri possint satisfacere, sive illi ministri clerici sint, sive etiam laici, pro ratione et modo ministerii aut servitii ecclesiae, ad quod conducuntur.

15. *Solventur objectiones.* — Respondeo, ad excludendas has et similes objectiones, et rem totam explicandam, dictum a nobis esse, decimas deberi illis ministris altaris, qui ex titulo alienius beneficii tenentur in ecclesia ad aliquod ministerium spirituale, etiamsi propriam animarum curam non habeant. Quod omnino verum esse probatur, quia illi proprie et in rigore debentur decimæ, qui habet jus spirituale in quo fundatur tale debitum; sed omnes illi qui habent tale beneficium, habent jus ad percipiendos fructus ejus, etiamsi sint fructus decimarum; ergo. Major ex supra notatis clara est, quia in decima duo tantum a D. Thoma et Doctoribus distinguuntur, redditus ipsi materiales, et jus spirituale; cui ergo ista duo proprie conveniunt, propriissime etiam decimæ debentur. Minor autem est etiam certa. Nam omnia beneficia, etiamsi curata non sint, in spirituali jure fundata sunt, et illud principaliter includunt; temporale autem est quasi annexum, et hoc est totum fundamentum simoniæ, in venditione et emptione beneficiorum; non enim tantum in beneficiis curatis, sed in omnibus simonia committitur, et ideo ait Soto, non posse sine errore negari, jus ad decimas in talibus beneficiis spirituale esse. Et confirmatur ac declaratur, quia licet alii clerici non ita immediate incumbant salutem animarum, sicut curati, nihilominus non tantum actiones propriæ parochorum spirituales sunt, sed etiam aliæ; ergo aliæ etiam sufficiunt ad fundandum jus, et proprium debitum decimarum, quia non est de ratione hujus juris ut fundetur in actionibus directe operantibus salutem animarum, sed satis est ut sint actiones spirituales pertinentes ad cultum Dei. Eo vel maxime quod nullæ sunt hujusmodi actiones factæ a ministris Ecclesiae, ut tales sunt, quæ non conferant ad animarum salutem, licet non omnes æqualiter, neque eum eadem necessitate, quod parum refert.

16. Accedit tandem quod utrumque genus actionum pertinentium tam directe ad curationem animarum, quam ad alia ministeria divini cultus, potest duobus modis fieri, scilicet, vel ex proprio officio collato per Ecclesiam cum spirituali titulo, vel non ex officio,

sed aut devotione, ut fit a religiosis, vel mercenario stipendio, sicut fit a clericis mercede conductis, inter quos modos tanta est differentia, ut etiam ministerium propriorum parochorum, nisi fiat priori modo, non sufficiat, ut sic operantibus decimæ proprie debeantur. Et hac ratione, religiosis ut sic et ex proprio jure non debentur decimæ, etiamsi maxime cooperentur animarum salutem, ut est certa omnium sententia. Nec etiam clerico capellano per mercedem conducto ut parochum juvet, debentur decimæ, sed parochus vel Episcopus debet ei suam mercedem. Ergo simili modo dicendum est in aliis spiritualibus actionibus, ac ministeriis divini cultus, quod licet, facta ex devotione vel mercenaria conductione, non sufficiant ad fundandum proprium debitum decimarum, nihilominus facta ex officio ratione beneficii et tituli spiritualis, fundant proprium jus, cui etiam correspondet proprium debitum decimarum.

17. *Non esse eandem rationem in pauperibus, atque in aliis clericis.* — Et ita facile respondeatur objectionibus factis. Imprimis enim non est eadem ratio de pauperibus, quia illi nunquam habent intrinsecum jus ad aliquam partem decimarum, sed ipsis clericis dantur beneficia cum hoc onere subveniendi pauperibus, sive onus illud sit ex propria justitia, sive ex charitate, vel alia virtute, quod alibi est tractandum. Unde optime dixit Ambrosius, serm. 58 de Ascens: *Ille bonus Christianus est, qui decimas Deo annis singulis erogandas pauperibus reddit, qui sacerdotibus suis honorem impendit*; pauperibus ergo decimæ sunt erogandæ, sed per sacerdotes locum Dei tenentes, qui decimarum solutione honorandi sunt. Sic etiam Clemens, l. 2 Constitutionum, cap. 25: *Quæ secundum Dei mandatum (ait) tribuuntur, decimas dico et primitias insumat Episcopus, ut homo Dei, quæ causa pauperum sponte offeruntur, distribuatur decenter*, etc. Et plura de hoc videri possunt in Abulens., in d. c. 23 Matt., quæst. 117.

18. *Quid de templi fabrica dicendum.* — Eademque ratio est de fabrica cum proportione. Quod si fortasse contingat, ut olim observatum erat, partem aliquam decimarum nulli clerico seu beneficiato applicari, sed ad usum fabricæ vel pauperum reservari, tunc quidem decimæ illæ non debentur proprie alicui clerico in particulari, ut in ejus dominium transferantur; sed debentur ecclesiae, non quidem materiali templo, ut objectio procedebat, sed ratione templi debentur ecclesiae, id est, cle-

ro, ut in talem usum, et non in alium illas dispenset; non est autem ita de decimis, quæ per institutionem beneficiorum ecclesiasticorum variis modis applicatæ sunt clericis ad varia ministeria; nam tunc proprium jus decimarum confertur clerico habenti tale beneficium. Et ideo etiam non est simile de aliis qui ecclesiae inserviunt (etiam in spiritualibus), tantum ut mercenarii conducti, quia illi non habent intrinsecum jus ad decimas, neque respectu plebis solventis decimas habent propriam actionem, sed tantum respectu Episcoporum, parochorum, vel ecclesiarum, quæ eos conduxerunt; secus vero est de his qui ratione beneficii ministrant in quibuscumque spiritualibus actionibus, ut declaratum est.

CAPUT XXIX.

COROLLARIA ET ASSERTIONES QUÆ EX DOCTRINA PRÆCEDENTIS CAPITIS INFERUNTUR.

1. *Decimas primo Episcopis deberi.* — Ex dictis in superiori capite, inferimus primo, decimas primo ac principaliter deberi Episcopis, quia principaliter habent curam animarum ex officio, et præterea ad eos proxime pertinet spirituale regimen clericorum, et Christiani populi in rebus ecclesiasticis, etiam ad forum externum pertinentibus, propter quod munus etiam decimæ merito impendi possunt. Ad eosque maxime spectat subventio pauperum, et omnia alia onera propter quæ decimæ exiguntur. Tria autem genera decimarum videntur ad Episcopos pertinere. Unum est ratione Cathedralis ecclesiae, cujus peculiari modo est membrum et caput, et ideo illi debetur jure ordinario magna portio decimarum, ac reddituum talis ecclesiae. Aliud est ratione parochiarum suæ diocesis, quarum etiam est suo modo membrum et caput, et ideo quarta pars decimarum illi debetur jure communi, ut ostensum est. Quod si in aliqua, vel aliquibus ecclesiis parochialibus ipse est immediatus curatus, ad illum etiam pertinebunt decimæ, quæ parochis deberi solent, sive illa parochia sit suæ ecclesiae Cathedralis, sive aliarum: eadem enim ratio quoad hoc est de omnibus. Unde si aliqua dioceses nunc sunt (ut revera sunt), in quibus parochiæ non sunt ita divisæ, ut in singulis sint propria beneficia curata pro parochis instituta, sed sub cura Episcopi immediate maneant, et per mercenarios ab ipso constitutos animarum cura ministretur,

ibi habebit Episcopus omnes decimas parochorum; tenebitur autem ipse congruenter alere dignos et sufficientes animarum pastores, et alia onera talium ecclesiarum sustinere. Tertium genus decimarum episcopaliū esse potest ad ipsius personam seu mensam immediate pertinens ex prædiis quæ sunt intra terminos suæ diocesis, et nullius parochiæ vel particularis ecclesiæ sunt; nam decimæ prædiales inde consurgentes ad Episcopum pertinent, ut diximus. Et hæc dici possunt de communi jure, possunt tamen consuetudine augeri vel minui, ut constat ex dictis, et paulo inferius aliquid addemus.

2. *Post Episcopos decimas parochis præcipue deberi.*—Secundo, sequitur ex dictis, post Episcopos, decimas præcipue deberi parochis, tam titulo justitiæ, quam omni alio qui in hac materia intervenire possit. Et hanc conclusionem cum præcedenti fortasse intendit D. Thomas. Nam hic duplex ordo ministrorum est maxime per se (ut sic dicam) necessarius in Christiano populo, et in qualibet etiam parochiali ecclesia. In ministris ergo Ecclesiæ necessariis parochi tenent secundum locum (nam de Summo Pontifice nunc non agimus), ipsique maxime sustinent pondus ministerii spiritualis, et ad illud ex officio et peculiari titulo tenentur; ergo illis maxime debentur decimæ ex justitia, et consequenter etiam ex charitate, quia sunt peculiari modo spirituales patres et pastores suorum subditorum, et ex religione, quia eorum sustentatio ad divinum cultum maxime pertinet, et quia peculiari modo vicem Dei gerunt. Denique etiam ex obedientia maxime illis debentur, quia hæc est voluntas Ecclesiæ, ut illi præcipue ex decimis alantur, et hoc maxime præcipiunt jura, ideoque diligentissime provident ut beneficia curata in sua institutione conserventur, et sufficientes habeant redditus, ut patet ex Tridentino, session. 25, cap. 16, de Reform. Quanta vero pars decimarum, præsertim parochialium, ad parochos pertineat, non invenio in jure definitum specialiter. Si tamen spectemus jus antiquum, quarta pars fructuum decimarum uniuscujusque parochiæ pertinet ad clerum ecclesiæ illius. Unde si in illa ecclesia non fuerint alia beneficia instituta ex decimis, ad inserviendum illi ecclesiæ, præter parochiale, ad parochum pertinebit quarta pars decimarum prædialium, præter personales, et oblationes, et alia commoda. Ipse vero tenebitur necessarios sibi ministros adjuutoresque conducere, et suis sumptibus

alere; nec in hoc poterit amplius populum gravare, quia hæc lege et conditione illi tanta pars decimarum tribuitur in Concilio Tridentino, sessione vigesima prima, de Reform., c. 4, arg. c. ultim. de Ecclesiis ædif., et c. *Et temporis*, 16, quæst. 1.

3. *Quibus etiam propriissime debeantur decimæ.*—Tertio sequitur, ecclesiarum cathedralium capitulis et eorum membris, seu clericis præbendatis, ut sunt canonici, dignitates, etc., propriissime deberi decimas ecclesiæ suæ, eo modo et proportione quo eorum membris vel beneficiis applicatæ sunt. Idemque cum proportione dicendum est de quibuscumque ecclesiis collegiatis, ex decimis ecclesiasticis legitime fundatis. Atque denique idem est de omnibus clericis, qui, titulo cujuscumque beneficii ecclesiastici proprie dicti, decimarum fructus vel aliquam eorum partem recipiunt. Hoc corollarium quantum ad primam partem de canonicis, probatur ex capitul. *Ex parte*, 2, de Decimis, et consequenter inde probari possunt omnes propter similitudinem rationis. Est autem generalis ratio supra facta, quia omnes hi proprio jure spirituali ad se pertinente decimas recipiunt. Et confirmatur, nam hi omnes non recipiunt fructus suos, vel partem decimarum ad se pertinentem, a parochis proprie loquendo; licet enim (ut supra dixi) parochi sæpe habeant aliquam administrationem, vel curam circa collectionem decimarum (in quo est consuetudo consulenda), nihilominus nunquam sibi colligunt totas prædiales decimas suæ parochiæ, ita ut illarum efficiantur domini, et postea teneantur aliis suas portiones dare; sed immediate unusquisque, habens beneficium, jus vel dominium in sua portione obtinet, alioquin esset quasi pensionarius, vel stipendiarius parochi, quod falsum esse constat. Sicut ergo post divisionem parochiarum unusquisque parochus habet jus in parochiam suam, ita postquam ecclesia divisit redditus uniuscujusque parochiæ in plura beneficia, unicuique beneficiato per se et directe competit jus ad portionem decimarum suo beneficio correspondentem; illi ergo proprie debentur decimæ.

4. *Hoc decimarum debitum non solum ad religionem, sed etiam ad justitiam pertinere.*—Unde etiam colligo, hoc debitum non solum ad religionem, sed etiam ad justitiam pertinere, cum tam propria obligatione justitiæ, quanta est respectu clericorum habentium curam animarum. Nam licet in his videatur esse majus quoddam fundamentum ri-

gorosæ justitiæ, in illis non deest sufficiens ad propriam et veram obligationem justitiæ. Quia illæ decimæ, quæ his conferuntur, debentur ex justitia Ecclesiæ, et ipsa, erigendo beneficiorum titulos, transtulit jus suum proprium in suos ministros beneficiatos; ergo illis debentur ex justitia decimæ. Item illi sunt veri ministri Ecclesiæ; ergo debetur illis sustentatio ex justitia; ergo debetur juxta taxam et modum ab Ecclesia præscriptum; ergo debetur secundum proprium decimarum jus; unde nihil obstat, quod ad hoc debitum necessaria fuerit institutio, taxatio, et præceptum Ecclesiæ, nam per tale præceptum et institutionem constituitur illa materia in propria ratione justitiæ. Sic enim etiam justitia parochorum ad suas decimas pendet ex institutione Ecclesiæ, et naturalis ac divina obligatio justitiæ, quam habet populus Christianus ad alendos ministros ecclesiasticos, non est limitata ex se ad parochos (licet erga illos majori quadam ratione urgeat), sed extenditur generatim ad omnes etiam ministros, quos Ecclesia judicaverit sibi esse necessarios vel convenientes, et ideo facta determinatione et institutione beneficiorum per Ecclesiam, illa obligatio justitiæ ad omnes extenditur.

5. *Clericis etiam divitibus solvendæ decimæ.*—Hic vero inquiri solet, an omnes hi clerici et beneficiati, de quibus in his tribus assertionibus locuti sumus, possint percipere decimas, eisque debeantur, etiamsi divites sint. Sed in hoc resolutio est certa, divitias eorum nihil obstare quominus eis debeantur decimæ, et juste illas percipiant, si ministrent, quia *nemo militat suis stipendiis unquam*, ut Paulus dixit; unde accidentarium est quod sint divites, nam creditori diviti suum debitum solvendum est, nemo enim suo jure privatur propter divitias. Ideoque merito damnatus est error Pseudoapostolorum, qui negabant decimas dandas esse clericis, qui non profitentur evangelicam paupertatem, ut refert Castro, verb. *Decimæ*, et Turrecremata, lib. 4 Summæ, part. 2, c. 37. De qua re in materia de beneficiis et redditibus ecclesiasticis tractandum est, hic enim non explicamus quomodo clerici teneantur uti decimis quibus ipsi interdum non indigent, sed solum agimus de debito solvendi illas ex vi præcepti, quod absolute datur, et ideo respectu omnium obligat. Et eodem modo resolvenda est similis dubitatio de malis beneficiatis, an illis solvendæ sint decimæ. Nam Wicleph. dixit, liberum esse fidelibus negare decimas malis sacerdoti-

bus. Sed ille erravit in fundamento, quia putavit decimas non esse debitas, sed voluntarias; ideoque articulus ille cum aliis damnatus est in Concilio Constantiensi, sessione 45, et expresse sententia illa rejicitur in cap. *Tua nobis*, de Decimis. Et ratio est evidens, quia decimæ non dantur propter bonitatem vitæ, sed propter servitium; et ideo si clerici ministrent ut debent, malitia eorum non liberat alios a debito decimarum. Vide Rebuffum, q. 7 de Decim., num. 14, 15 et 16; et Abulens., dicto cap. 23 Matth., q. 174 et 175; et Alens., dicta quæst. 51, memb. 6, artic. 3.

6. *Simplices clericos non habere proprium jus ad decimas.*—*Objectio.*—*Diluitur.*—Quarto e contrario sequitur, clericos simplices nullum habentes ecclesiasticum beneficium, non habere proprium jus ad decimas recipiendas, nec illis esse proprie debitas. Utraque pars est certa et communis. Ratio autem prioris est, quia jus decimarum non sequitur ipso facto, seu ipso jure ex vi characteris seu clericatus, sed ad summum intelligitur ordo, vel tonsura dare capacitatem quamdam ad habendum tale jus, si aliquo titulo conferatur, quia cum laici non sint capaces illius juris, clericatus dat capacitatem. Non vero dat statim jus ipsum, quia nec divinum jus id statuit, ut per se constat, nec etiam Ecclesia illud confert; ubi enim est talis Ecclesiæ institutio aut præceptum? Confirmatur, quia ex vi solius clericatus non obligatur quis ad ministrandum populo Christiano in spiritualibus; ergo nec acquirit statim jus ad decimas. Et inde patet ratio alterius partis, quia si clericus non est obligatus ex vi status ad ministrandum populo, nec populus est illi decimarum debitor. Dices: saltem clerici in sacris obligantur statim ad Horas canonicas recitandas, in quo toti populo Christiano inserviunt, cum illius nomine orent, et a Deo impetrare illi possint multa bona. Respondeo, obligari ad illud officium non debito justitiæ, sed religionis, ex præcepto Ecclesiæ. Illud autem præceptum non imponitur quasi in vi pacti includentis obligationem justitiæ, sed solum ratione status ad religionem pertinentis, ut infra tract. 4, lib. 4, late dicitur, et ideo nisi clericus beneficium habeat, nullæ decimæ illi debentur ex vi ordinationis suæ. Urgebis præterea: saltem illis, qui ministrant et inserviunt ex aliquo pacto, debetur sustentatio; ergo et decimæ propter sustentationem ministrorum dantur. Respondetur ex dictis, deberi quidem illis sustentationem ab eo, cum quo pactum

inierunt, non in vi juris decimarum, sed in vi pacti, sive sustentatio illa detur ex decimis, sive ex aliis bonis, sive ecclesiasticis, sive sæcularibus; unde licet sæpe talia stipendia solvantur ex decimis, id est quasi per accidens, ita enim etiam laicis conferri possunt, ut supra vidimus.

7. *Religiosis non debentur decimæ jure communi.* — Quinto infertur, etiam religiosos ex vi sui status non habere proprium et intrinsicum jus decimarum, neque illis jure communi deberi. Ita D. Thomas 2. 2, q. 86, art. 3, ad 3, et ibi omnes; Alens., 3 p., q. 51, memb. 6, art. 2; Abul., d. cap. 23 Matth., q. 189; Turrecrem., in c. ult., 16, q. 1, ad quæstionem primam; Abbas, in c. *Suggestum*, de Decimis, notab. 1; Glossa et Doctores, in c. penult. de Decimis; Anton., 2 part., tit. 4, c. 3, § 3; et Canonistæ passim, ex quorum sententia sub religiosis omnes personæ ita Deo devotæ, ut aliquo modo ecclesiasticæ censeantur, comprehenduntur. De quibus procedunt imprimis omnia dicta in cap. præcedenti. Et præterea probatur assertio ex cap. *Alia causa*, cap. *Placuit*, 2, cap. *Pervenit*, 16, q. 1, et faciunt etiam cap. *Doctos*, et cap. *Si monachus*, ibidem. Quibus locis dicitur ad clericos pertinere ex altari vivere, non vero ad monachos, nisi ad clericorum statum et munus assumantur; et ideo religiosis non deberi decimas ex vi status.

8. *Ratio assertionis.* — Ratio vero est, quia status religiosus, ut sic, non constituit ministros Ecclesiæ, nec inducit obligationem serviendi populo in spiritualibus; et ideo nec populus obligatur ex justitia ad religiosos sustentandos, etiamsi ipsi ex devotione, vel regula aut voto, proximorum saluti maxime incumbant; sed solum ex gratitudine, misericordia, seu charitate aut religione, poterit populus eos alere, non tamen ecclesiam privando decimis suis. Quia semper jus ad decimas manet integrum apud ecclesiam, et ministros suos ex officio ad id obligatos, etiamsi ipsi religiosi cooperatores, et coadjutores clericorum voluntarie se exhibeant. Tandem ob hanc causam in Clemen. 1, de Decimis, suspenduntur aut excommunicantur (respective) religiosi, qui decimas ecclesiis debitas sine justo titulo usurpant, et qui, artibus et fraudibus, impediunt ne decimæ ecclesiis debitæ illis persolvantur. Et in Clement. *Cupientes*, de Pœnis, excommunicantur religiosi, qui suis sermonibus alios avertunt a solutione debitæ decimarum; et suspenduntur religiosi,

qui audiendo confessiones, detinentibus injuste decimas scrupulum non injiciunt. De quibus juribus videri possunt adnotata in tom. 5 de Cens., disp. 23, sect. 5, n. 3, et 36, et seqq., et disp. 31, sect. 6, n. 12 et 13.

9. *Religiosis variis modis decimæ conferri possunt.* — Quamvis autem religiosis non debeantur decimæ, ex eo præcise quod religiosi sunt, conferri tamen possunt, et aliquo modo eis deberi variis modis. Primo, si illis ut pauperibus conferantur, quod etiam D. Thomas et Alensis notarunt. Tunc autem non conferuntur religiosis jus decimarum, sed fructuum; neque hi conferuntur ex titulo justitiæ, sed ex charitate, ideoque conferri non possunt, nisi ab his, quibus ipsæ decimæ proprio jure competunt, vel potestatem habent illas dispensandi et applicandi. Et sic res est clara. Secundo, possunt eas habere, si beneficium aliquod ecclesiasticum eis conferatur, quod interdum fit, uniendo ecclesiam, vel beneficium parochiale aut simplex, monasterio alicui, interdum conferendo beneficium ipsum alicui particulari religioso. De quibus unionibus et collationibus, quomodo et a quibus fieri possint, non est hic dicendi locus; tamen illis factis, non est dubium quin jus decimarum in religionem vel religiosum transferatur, quia per beneficium tale jus confertur sub onere ministrandi, quod onus in se suscipit religio, vel religiosus, qui supponitur etiam clericus, et ideo capax est talis juris.

10. Tertio, possunt decimæ religiosis conferri ex speciali privilegio, quod satis constat ex usu, et ex dietis in superioribus; nam si hoc privilegium potest laicis concedi, multo magis et religiosis. Quin potius in cap. *Quamvis*, de Decimis, ita prohibetur Episcopis ne laicis sæcularibus decimas concedant, ut de religiosis etiam laicis id permitti videatur in verbis illis: *Si quis laico alicui in sæculo remanenti.* Ubi Panormitanus notat, laicum conversum, et religiosum non excludi, quominus ex privilegio possint illi decimæ concedi. Unde indicat differentiam inter laicos sæculares et religiosos, nam prioribus potest concedi ex privilegio perceptio decimarum, non tamen jus proprium ad illas. Religiosis autem potest non solum concedi privilegium percipiendi decimas more laicorum, per modum cujusdam elemosynæ, vel charitativi subsidii sine aliqua obligatione ad ministerium spirituale, ut est clarum, c. ult., 16, q. 1. Sed etiam potest concedi privilegium percipiendi decimas sub aliquo titulo spirituali, et cum

onere alicujus spiritualis ministerii, quia religiosi possunt exhibere tale ministerium, et sunt capaces illius juris, ut Abbas supra docet per textum in dicto cap. *Quamvis*. Et est communis sententia in capit. *Causam que*, de Præscrip., de qua re videri potest Covarruvias, dicto capit. 27, num. 13; Guttierrez, cons. 5, num. 2, et 17. Cætera vero, quæ de hoc privilegio desiderari possunt, ex cap. 10 et 13 petenda sunt.

CAPUT XXX.

AN CLERICI VEL ECCLESIASTICÆ PERSONÆ POSSINT PRÆSCRIPTIONE ACQUIRERE JUS DECIMARUM.

1. *Prima sententia.* — Hæc questio locum habet in religiosis et in aliis clericis, qui non sunt incapaces decimarum, sicut laici. Et in hoc puncto aliqui docuerunt, non posse religionem præscriptione acquirere jus decimarum, nisi aliunde habeat unitam aliquam parochiam, ratione cujus præscribat decimas in alia parochia. Et idem dicunt de quolibet clerico; nam si parochiam vel beneficium habet, ratione illius potest præscribere aliquas decimas, quæ videantur excedere titulum talis beneficii secundum commune jus; si tamen nec parochiam, nec beneficium habet, non potest præscribere. Ita sentit Hostiens. in Summa, tit. 4 de Decimis, § *An præscribi possint*; et Abulens., in c. 23 Matth., q. 88; Anton., 2 p., c. 4, tit. 3, § 3. Quorum sententia ita explicari potest et fundari, quia jus decimarum consuetudine præscribi potest quoad augmentum vel extensionem suam (ut sic dicam), non vero quoad substantiam, seu quoad primum esse suum, seu respectu omnium decimarum.

2. Prior pars nota est ex superioribus, et ex omnibus juribus quæ in hac materia loquuntur: nam si quis ea recte consideret, tractant de extensione decimarum. Nam cap. *Cum sint homines*, de Decimis, agit de Ecclesiis parochialibus, quæ jus habent percipiendi decimas in suis territoriis, et interdum ex consuetudine extenduntur ad percipiendas decimas ex prædiis sitis in alia parochia; et de eodem loquitur cap. *Ad apostolicæ*, et cap. *Ad aures*, de Præscript.; in cap. autem *De quarta*, de Præscriptione, illa præscriptio in quarta episcopali est etiam per extensionem, quia clericus habens jura parochialia præscriptione extenditur ad illud jus episcopale. Sic etiam in cap. 1 de Præscriptione, in 6, sermo est de Episcopo qui præscribit contra Episcopum, extendendo jus

suum de percipiendis decimis ad alterius diocesis. Et ratio hujus partis est, quia qui habet jus ad aliquas decimas percipiendas, potest bona fide possidere aliarum perceptionem, putans comprehendere sub suo jure, et ita corrente tempore præscribere.

3. *Fundamentum assertionis.* — Hinc vero sumitur ratio alterius partis, quia qui nullum habet beneficium, nec verum jus aliquarum decimarum, non potest possidere saltem bona fide aliquas decimas, quia non potest habere titulum etiam coloratum ad percipiendas illas; sine possessione autem civili et bona fide non potest præscribi. Atque hinc fit, ut de tali modo præscribendi decimas etiam a clericis, vel religiosis, nulla sit in jure mentio. Nam si aliquando indicatur religiosos posse præscribere, illud est ratione alicujus parochiæ, vel facultatis quam ex privilegio supponuntur habere; nam, supposito jure ad aliquas decimas per privilegium obtento, non est inconveniens quin sub illius colore possint alias præscribere; et ita videtur supponi in cap. *Dudum*, de Decimis; et fatentur Hostiens., et Abulens. supra, et potest etiam sumi ex cap. *Cum contingat*, et cap. *Cum in tua*, de Decimis. Ut vero totum jus decimarum possit præscribi, non videtur habere exemplum in jure, neque fundamentum.

4. *Secunda sententia contraria præcedenti.* — Contrariam nihilominus sententiam tenet Rebuffus, q. 13, de Decimis, n. 63; ait enim absolute, religiosos posse præscriptione acquirere jus percipiendi decimas, etiamsi ecclesias parochiales non habeant; citatque in eadem sententiam Turrecrem., in cap. ult., 1, quæst. 16, ad quæst. 1. Sed ibi nullum habet verbum de præscriptione, sed potius absolute dicit, religiosos, seclusa Ecclesiæ donatione per modum elemosynæ, aut nisi parochiam habeant, non posse percipere decimas sibi non concessas, quæ ad aliorum jus pertinent; citat etiam dictum cap. *Cum in tua*, sed ibi nec verbum quidem est de consuetudine et præscriptione, sed solum generatim supponitur, aliquando religiosos jure accipere decimas majores, et explicatur quomodo illud jus ad minutas decimas extendatur; non vero dicitur, illud jus posse præscriptione acquiri. Refertur solet in eadem sententiam Covarruvias, d. c. 17, n. 7, § *Tertio*, sed sine causa; nam ibi tantum generaliter dicit, consuetudine fieri posse, ut decimæ ordinario jure alicui Ecclesiæ debitæ, alteri solvantur, quod verum est, supposito aliquo jure accipiendi decimas in utraque

ecclesia. Illam vero sententiam sequitur Gut- tier., d. c. 21, num. 6, affertque c. *Statuto*, § penult., de Decimis, in 6, sed sine causa, ut statim dicam.

5. *Fundamentum secundæ sententiæ.* — Potest autem hæc sententia suaderi, quia jura et dominia humana, quæ nullo jure prohibentur præscribi, præscriptione comparari possunt; tale autem est jus decimarum respectu personæ ecclesiasticæ, vel monasterii religiosi; ergo. Major communis est in materia de præscriptione, quia leges civiles et canonicæ illam admittunt in materia non prohibita, etiam in spiritualibus juribus, ut patet ex cap. *Auditis*, de Præscriptione, cum similibus. Minor autem patet, quia in jure decimandi, supposita capacitate personæ, nulla est prohibitio, neque ex natura rei, cum non sit hoc intrinsece malum, nec jure canonico, quia in eo solum specialiter prohibetur ne laici præscribant jus decimarum; unde potius per argumentum a contrario, vel ab speciali, indicat clericos vel monasteria posse præscribere, eo ipso quod non sunt laici, sed ecclesiastici, licet nullum aliud beneficium habeant. Et confirmatur, quia præscriptio et privilegium æquiparantur, ut supra dictum est: sed religiosi possunt habere jus decimarum ex privilegio, ut etiam dictum est; ergo etiam poterunt præscriptione illud acquirere.

6. *Discrimen adnotandum.* — Mihi occurrit breviter advertendum, aliud esse loqui de jure retinendi decimas prædiorum; aliud vero de jure accipiendi decimas jure ordinario debitas alteri ecclesiæ. De primo enim non est dubium, quin possit a religiosis et aliis clericis præscribi, cum etiam a laicis possit; quia illud non est jus ad recipiendas decimas, sed ad non solvendas, quod non est jus spirituale, sed immunitas quædam a temporali onere, quæ potest consuetudine acquiri. Et in hac specie loquitur cap. *Statuto*, § penult., de Decimis, in 6, quamvis neque illud loquatur de consuetudine, sed de privilegio; sed quoad hoc est eadem ratio, ut supra visum est. De acceptione vero decimarum, subdistinguen- dum est; nam aut consuetudine præscribitur non tantum jus decimarum, sed etiam fundamentum, quod est spirituale ministerium ex officio præstandum, ratione cujus decimæ dantur, vel solum acquiritur jus ad decimas percipiendas, separatim ab omni tali ministerio spirituali, vel obligatione ad illud; ut, verbi gratia, potest monasterium intelligi præscriptione acquirere decimas alicujus pa-

rochiæ, quia præscriptione acquisivit ipsam parochiam, et jus parochiale illius, ita ut obligatum maneat ad gerendam curam talis parochiæ; vel intelligi potest solum acquisivisse jus ad decimas, sine parochia ipsa vel onere illius.

7. *Religiosos posse præscribere decimas alicujus Ecclesiæ suscipiendo illius onus.* — Dico ergo primo, recte fieri posse ut monasterium acquirat jus decimarum alicujus ecclesiæ, præscribendo ipsamet ecclesiam, et illius onera in se suscipiendo. Hoc certum videtur apud omnes. Suppono enim ecclesiam posse præscriptione acquiri ab alio, qui sit capax ejus, possitque illam possidere, quale est religiosum monasterium, ut tradit Sylvester, ver. *Præscriptio*, 2, n. 4, ex cap. *Ad aures*, de Præscriptione, cum his quæ ibi communiter notantur. Acquisita autem ecclesia, clarum est etiam decimas acquiri, quia acquiritur fundamentum decimarum, quod est principale, unde fit ut etiam acquiratur accessorium. Item tunc semper decimæ exiguntur titulo parochiæ; ergo optime illo modo præscribi possunt. Item, licet quis non possit præscribere jus ad procurationem debitam ratione visitationis, si non visitet, nec visitare possit, tamen præscribendo jus visitandi, potest etiam procurationem præscribere, cap. *Cum ex officiis*, de Præscriptione; ergo similiter, præscripta ecclesia, præscribuntur decimæ. Quanto autem tempore præscribatur ecclesia, et quis titulus sit necessarius, ad hunc locum non spectat.

8. *Non posse ecclesiasticum præscribere jus decimarum sine parochia.* — Dico secundo: per se et directe non potest quisquam, etiam ecclesiasticus, totum jus decimarum sine parochia vel alio simili titulo præscribere; potest tamen per talem præscriptionem sufficienter probari seu præsumi privilegium, ratione cujus tales decimæ juste postulentur. Priorem partem probat mihi prioris sententiæ fundamentum; quia, secluso privilegio, nunquam potest decima exigi juste ab eo, qui non servit nec laborat, quia decimæ intrinsece habent, ut sint stipendium spiritualis ministerii, et ideo non possunt aliter juste peti, nisi ratione concessionis, vel donationis a domino vel dispensatore facta, quam nomine privilegii comprehendimus. Sed in eo casu constat, talem personam vel monasterium non accipere decimas ut stipendium, quia supponimus non suscepisse in se onus Ecclesiæ, seu beneficii, sed tantum commodum, ideoque non

habet ibi locum stipendii; ergo non possunt aliter juste peti, nisi ratione privilegii. Neque sub alio colore potest valere præscriptio, quia per actionem injustam non potest præscribi; et petere decimas non ministrando, et sine concessione speciali seu privilegio, nunquam potest esse licitum. Neque in hoc potest præsumi bona fides, quia continet tam claram injustitiam, ut nullo alio titulo colorari possit. Et ideo non procedit contra hanc partem fundamentum prioris sententiæ, quia hic non est necessaria specialis prohibitio talis materiæ præscribendæ, quia modus ille præscribendi intrinsece continet injustitiam, et excludit bonam fidem. Neque etiam confirmatio quicquam probat, quia, licet quicquid præscriptione acquiri potest, possit etiam privilegio concedi, non tamen e contrario convertitur, ut aperte probatur ex cap. *Accedentes*, de Præscriptione, ubi dicitur, posse aliquem privilegio eximi a procurationibus pro visitatione solvendis, et non posse eximi præscriptione longissimi temporis; non ergo quicquid privilegio obtineri potest, potest etiam præscriptione. Et ratio est, quia posito privilegio, interdum fit juste quod sine illo bona fide fieri non potest, quia non habet locum præscriptio.

9. *Probatur secunda pars conclusionis.* — *Ad hanc præscriptionem immemorialis mos necessarius.* — Hinc vero probatur facile altera pars, quia si privilegium sit, vel existimetur esse, tunc potest bona fide inchoari, vel saltem continuari consuetudo exigendi decimas; ergo tunc nihil oberit, quominus possit præscribi illo modo, quia persona est capax, et habet locum bonæ fidei possessio. Tunc autem præscriptio non est propria præscriptio rei seu juris, sed est quasi præscriptio privilegii, seu talis præsumptio ejus, quæ et conscientiam reddat securam, et det actionem, et jus etiam in foro exteriori; sicut supra dicebamus, hoc modo posse etiam laicos probare consuetudine privilegium obtinendi decimas, etiamsi non possint aliter probare. Est tamen differentia, quia sicut privilegium non dat laicis jus proprium spirituale decimarum, sed solum facultatem ad temporalem utilitatem de licentia Ecclesiæ capiendam, ita nec illa consuetudo plus ostendit. In religiosis autem, quia per privilegium dari eis potest jus etiam decimarum, idem potest consuetudine probari, si in modo consueto exigendi decimas sint sufficientia signa talis juris, et quod illæ decimæ petantur tanquam debitæ ex proprio et in-

trinseco spirituali jure. Quod maxime judicari poterit, si monasterium, in quo est talis consuetudo, se agnoscit obligatum ex justitia ad aliquod ministerium spirituale, ratione talium decimarum. Hinc vero constat, ad hoc genus præscriptionis vel consuetudinis, necessariam esse immemoriam morem, juxta dicta supra de laicis; nam quoad hoc est eadem ratio, nimirum quod in hac consuetudine non potest allegari et ostendi titulus, præter privilegium ipsum, de qua dubitatur, et sola consuetudine ostenditur, et alioquin res, de qua controvertitur, est contra jus commune; ergo necessaria est immemorialis consuetudo ad plenam ostensionem, et quietem conscientiæ, juxta decisionem cap. 1 de Decimis, in 6, et alia quæ videri possunt in Covar., dicto capit. 17, numer. 7, et aliis supra relatis.

CAPUT XXXI.

EX QUIBUS REBUS DECIMÆ PERSONALES SOLVENDÆ SINT.

1. *Exponitur quæstionis sensus.* — Hæc est tertia principalis circumstantia in decimarum solutione observanda, quæ pertinet ad circumstantiam *quid*, seu *circa quid*, et inde etiam pendet scire quanta decimarum quantitas sit solvenda. Nam licet quoad quantitatem partis aliquotæ singulorum fructuum, constet debere esse decimam, stando in communi jure, tamen quantitas omnium decimarum pendet ex multitudine vel paucitate rerum, ex quibus solvendæ sunt. Et quia hæc quantitas et circumstantia maxime pendet ex modo supplicandi fructus, ex quibus decimæ solvendæ sunt, ideo de hoc etiam modo in discursu dicemus. Quia vero in multis loquendum est aliter de prædialibus quam de personalibus decimis, ideo prius expediemus quæ ad personales pertinent, postea de prædialibus dicemus.

2. *Decimæ personales ex omnibus lucris solvendæ.* — De personalibus ergo decimis generaliter dicendum est, stando in jure communi, Ecclesiæ solvendas esse ex omnibus lucris, quæ quovis modo vere ac juste acquiruntur. Est communis sententia omnium quos referemus, et sumitur ex verbis Augustini: *De militia, de negotio, de artificio redde decimas*; præmiserat autem: *Si tardius dare peccatum est, quanto pejus est non dedisse?* ostendens esse præceptum. Habetur in cap. *Decima*, 16, q. 1. Expressius ac generalius id traditur in